

Gitmek

Yönetmen: Hüseyin Karabey

Senaryo: Ayça Damgacı, Hüseyin Karabey

Oyuncular: Ayça Damgacı (Ayça), Hama Ali Kahn (Hama Ali)

2008/Türkiye/Türkçe, Kürtçe, İngilizce/93

Hüseyin Karabey'in yönetmenliğini üstlendiği *Gitmek: Benim Marlon ve Brandom* yapımı aşamasıyla olduğu kadar senaryosu ve oyunculuklarıyla da adından söz ettiren bir film. Yönetmen, çektiği bu ilk uzun metrajlı filmle uluslararası festivallerde birçok ödül aldı. Filmin en ilginç özelliği ise İstanbul Film Festivali, Adana Altın Koza ve 14. Saraybosna Film Festivalinden "En İyi Kadın Oyuncu" ödülüyle dönen Ayça Damgacı'nın aslında gerçekten başından geçen bir aşk hikâyesini bu filmde yeniden canlandırması. Çekimi İstanbul, Mardin, İran, Van ve Irak'ta gerçekleştirilmiş olan film; seyirciyi, ülkeler arası sınırları tanımayan Amerika Birleşik Devletleri'nin Irak işgali sırasında, Ayça Damgacı'nın sevgilisi Hama Ali'ye ulaşma çabasını samimi ve sürükleyici bir dille anlatmakta.

Türkiye'de çekilmiş olan *Sarı Günler* (2003) isimli filmin çekimleri sırasında tanışan Ayça Damgacı ve Hama Ali ilişkilerini Hama Ali Irak'a döndükten sonra da telefon ve video mesajlar aracılığıyla sürdürmeye çalışsalar da Amerikan'ın Irak'ı işgali, iletişimsizliği had safhaya çıkarmıştır. Film boyunca Ayça Damgacı'nın hissettiği yalnızlığa ve sevgilisine kavuşma çabalarına tanık olurken sosyal olayların bireysel yaşamlarla ne kadar iç içe geçebildiğinin de görgü tanıkları oluruz aslında. Sınırların anlamsızlığı Irak'ta yaşanan savaşın Türkiye'de yaşayan bir oyuncunun özel hayatıyla yakından ilişkili olmasıyla anlatılır filmde. Öyle ki Ayça, Hama Ali'ye ulaşabilmek için Irak'tan Türkiye'ye gelmiş mültecilerle temasa geçer, arkadaşlarının uyarılarına aldırmayıp sınırı geçmeye çalışarak Hama Ali ile buluşmayı aklına koyar. Bir yandan yol sürer gider filmde ve bizler "korunaklı şehirli hayatlarımızın sunduğu algıyla anlayamayacağız olaylara"¹ tanık oluruz.

Film savaş sırasında yaşanan gerginliklere dikkat çekerken birçok yan konuyu da işlemektedir. Örneğin Ayça'nın yabancı uyruklu yaşlı komşuları sürekli tedirginlik içindedir ve Ayça'ya apartmanın dış kapısının kilitli olması konusunda telkinlerde bulunurlar. Güvenlik sorunları dışında tek yaşayan bir kadının toplum içinde nasıl algılandığına dair fikirler de ediniriz filmde.

Filmin böylece süren çok katmanlılığı onun sadece bir aşk filmi olarak okunmasını engellerken, Ayça'nın ruhunun zenginliği de farklı yorumlara sürükler seyircileri. Kimi eleştirmenlerin savaş ortamında, birkaç günlük bir buluşma için sınırın geçilmeye çalışılmasını abartılı bir senaryo olarak görmeleri belki de Ayça'nın hissettiği baskılara uzak oluşlarından. Filmde Ayça'dan dinlediğimiz gibi, o, "sadece televizyon karşısında oturup, bekleyebilecek" yapıda birisi değildir. Ayça; yalnızlığına karşı koyup kendisini cesaretle *Zorba* (1946)'nın şehvetli kadınına, belki bir miktar da Ahmet Hamdi Tanpınar'ın *Huzur* (1949)'unda Mümtaz'a ulaşmak için Mümtaz'ın gelmesini beklemek yerine kendisi yollara koyulan Nuran karakterine benzeten halleriyle arz-ı endam etmekte. Bize ise görünenin ardına bakıp anlamsız düşmanlıkları yermek düşmekte.

Derya Karataş

(1) <http://www.resetmagazine.net/resetsayii48/sinema/Gitmek-Benim-Marlon-ve-Brandom.html>